

Zakaj dajemo visoke davke naši vladi

Washington, 13. februarja. — Vlada Zedinjenih držav ima gotove stroške, ki so popolnoma nepotrebni, in ki jasno kažejo, kako se zapravlja denar, ki ga plačujejo ameriški davkoplačevalci.

Kongres je pri zadnjem zasedanju določil, da pošlje vlada Zedinjenih držav v Montevideo, Uruguay, 38 zastopnikov na Pan-ameriško konferenco, kjer se bo vršila sedma konferenca Pan-ameriške unije. Na tej konferenci se bodo razpravljali ekonomski, sodnijski, transportni, družinski in splošni problemi, ki se tičejo Severne kot Južne Amerike.

Ta konferenca bo veljala strica Sama precej čedno svoto. Vseh omenjenih 38 oseb se bo nahajalo vsega skupaj šest tednov na morju, tri tedne v Južni Ameriki, tri tedne na povratku, dočim bo konferenca sama trajala šest tednov, ko se bodo zastopniki ameriškega naroda nahajali v Montevideo. Vsaka oseba, ki gre v Montevideo, bo ves čas tekom 12 tednov dobivala od \$150 do \$500 na mesec plače. Dočim jih je 18 že sedaj na plačilni listi, bo dobilo ostalih 20 \$16,430 plače. Poleg tega dobi vsak član te "komisije" \$600 na teden za prehrano, in v zvezi s tem pa še vsak \$2.50 na dan, da plača za "tips" na parniku in po letovnicah.

Kdo laže?

New York, 13. februarja. — Odvetniki od International Labor Defense, ki zagovarjajo sedem zamorskih fantov, obtoženih kriminalnega napada na dve belih deklet, so sedaj sporečili javnosti, da je izjavila ena izmed deklet, Mary Bates, da ni resnica, da bi bila posiljena od zamorskih fantov na vlaku v Georgiji. Kot znano je bilo onih sedem že obsojenih na električni stol, toda je najvišja sodnja pred nekaj tedni odredila novo preiskavo, ki se bo vršila marca meseca. Odvetniki prihajajo sedaj z izjavo, da zamorski fanti niso storili sile dekletu, kot se sedaj sama javlja. Toda ko so danes vprašali v mestu Scottsboro, Alabama, omenjeno Mary Bates, če je v resnici izjavila, da ni bila kriminalno napadena od zamorskih fantov, je ona rekla, da o tem ničesar ne ve, da ni nikdar ničesar napisala in da ni nikdar ničesar pričevala. Obstoja pri svojem prvem pričevanju. Pač pa se je izjavil nek Danny Dundee, ljubimec omenjene Bates, da so se mu približali odvetniki od International Labor Defense, ki so ga baže nagovarjali naj opiše Miss Bates, nakar jo prisili, da podpiše gotovo izjavo.

Veliki dobički

Podjetje z verižnimi trgovinami, Kroger Grocery & Baking Co., naznanja, da je naredilo lansko leto \$2,740,477 čistega dobička, potem ko so bili plačani vsi davki in vse blago. Dobiček je večji kot je bil leto prej. Na delnico pride \$1.47 dividende, dočim je slednja znašala v letu 1931 le \$1.146, leto prej pa \$1.14.

Ljudje imajo denar

Dne 20. februarja pride v Cleveland Grotto cirkus, in kot pri povedujejo zastopniki je že do danes prodanih nad 50,000 vstopnic.

Zanimive vesti iz življenja naših ljudi po ameriških naselbinah

Za pljučnico je umrl v Frontenac, Kans., rojak Anton Kranjc, star 65 let, doma iz Zagrada pri Skočjanu na Dolenjskem. V Ameriki je bival 25 let in zapuša tu ženo, dva sina in dve hčeri, v Indiani pa brata.

Srebrno poroko sta praznovala John in Alojzija Vidmar v Jolietu. Rojak Vidmar je bil rojen v vasi Vrtača pri Semiču, njegova žena, rojena Štamfel, je bila rojena v Dragatušu pri Črnomlju.

V Ely, Minnesota, je umrla Mrs. Marko Kochevar, stara 67 let. Rojena je bila v Dolni Paki pri Črnomlju. V Ely zapuša soproga, posinovenca Matija Beki v Duluthu, brata Jožefa v Ely, brata Jakoba Smuk v McKinley, Minn. in več drugih sorodnikov po Minnesoti.

V Braddocku, Pa., je bil od truka ubit šestletni Edward Suštar, sin rojaka John Suštara. Deček je nekaj ur po nesreči v bolnici umrl.

V Lathrobe, Penna., sta se poročila John Judež in Angela Fabjančič.

Pred nekaj dnevi so v Milwaukee, Wisconsin, potegnili iz jezera truplo Matije Krznarja, starega 76 let, doma iz Nove Štiftice pri Gornjem Gradu na Štajerskem. Pokojni je v nedeljo zapustil dom svojega sina Francka, pri katerem je stanoval. Ranjki je bival v Ameriki 24 let, in zapuša tu tri sinove in eno hčer, v starem kraju pa ženo, dva sina in hčer.

"Slovenski Tednik," edini slovenski časopis v Argentini je prešel v lastništvo skupnih slovenskih prosvetnih društev.

Prvo polnočnico so imeli na sveti večer naši rojaki v Buenos Aires, Argentina. Postavili so začasno kapelo, in iz Rio Negro je dospel oče Ludvik Pernišek, ki je bral sv. mašo. Prišlo je toliko naših ljudi, da niso mogli vsi dobiti prostora v kapeli.

Dočim v Severni Ameriki zmrzujejo, prireajo v Južni Ameriki — piknike. Tako čitamo, da so priredila skupna svetna slovenska društva v Buenos Aires, Argentina, velik piknik 22. januarja.

V Rosario, Argentina, so tamovski rojaki spretno priredili igro "Županova Micka." To je bila prva slovenska igra v ondotnem mestu.

Toombs odslovljen

L. A. Toombs, zvezni prohibicijski upravitelj za clelandski okraj, je bil odstavljen iz urada, in malo minut potem, ko je do bil pismo, da mora zapustiti urad, je že prišel novi upravitelj Ernest Rowe. Kaj bodo naredili s Toombsom, je nemogoče povedati. Še pred nedavnim časom so bili suspendirani trije prohibicijski agenti v Clevelandu, dva pa odstavljena, tako, da je prohibicijski urad v Clevelandu sedaj popolnoma spremenjen.

Rojak bolan

Prejšnji teden je bolezen poslala v postelj rojaka Jos. Stopar, 15419 Ridpath Ave. Nahaja se na svojem domu. Želimu mu, da bi kmalu okreval.

Klub društev SND

Zastopniki in zastopnice Klubu društev S. N. Doma naj se zglasijo danes, v torek večer, pri tajniku Kluba, ako želijo kaj vstopnic za maskeradno veselico. —Tajnik.

Col. Lindbergh se namera va za stalno naseliti letos na francoskih tleh

London, 13. februarja. Že lansko leto se je poročalo, da odkar so Col. Charles Lindberghu odpeljali in umorili prvega sina, da se je Lindbergh odločil, da ne bo več živel v Zedinjenih državah. Tozadevno prihaja sedaj vest iz Londona, ko se je svakinja Lindbergha izjavila, da je skoro gotovo, da se bo Lindbergh naselil v Franciji, in sicer ob Rivieri ali pa v deželi Baskov. Lindbergh sam še ni nikdar zanikal govorce, da bo zapustil Zedinjene države, in kot se pričakuje, se namera za letošnja maja meseca izseliti. Lindbergh baže nikdar ni mogel preboleti zruhe, ki mu je prizadela tako okrutna smrt prvorojenca. Sestra Lindberghove žene, Elizabeth Morrow, se je lansko leto poročila z nekim Škottom in biva sedaj v Evropi.

Millerjev načrt

Mestna zbornica sinoči ni podvela nobenih korakov, da uresniči načrt župana Millerja, ki nudi pomoč v delu in ne pomoč v miloščini. Vršila se je ponovna debata, ki je trajala pet ur, in posledica je bila, da se je glasovanje o načrtu preložilo. Tozadevno se bo jutri ob 10. uri dopolnje vršilo ponovno zaslišanje pred finančnim odsekom, ko se bo prišlo do končne odločitve. Še vedno je mogoče, da bo zbornica končno odobrila županov načrt, toda predlog ne bo dobil potrebnih 17 glasov, da se takoj uveljavi, pač pa bo moral čakati 40 dni.

Nenavadna smrt

Neki nepoznani moški je sinoči ob 7:15 korakal iz Osage ceste preko Broadwaya, ko ga je zadel avto, katerega je vozil William Trunk iz Akrona. Avto je vrgel nesrečnega moškega 25 čevljev naprej proti pravkar dospeli ulični kari, ki je zadela moškega s tako silo, da je kara skočila s proge, potem ko so šla prva kolesa preko trupa. Na lice mesta so morali dospeti ognjenjaci, da so pomagali kompaniji dvigniti karo in potegniti truplo izpod koles. Silna množica ljudi se je zbrala na licu mesta. Trupla dotičnega še niso mogli spoznati.

Seja Collinwoodskega Sokola

V sredo, 15. februarja, ob 8. uri zvečer se vrši izredna seja Collinwoodskega Sokola. Vsled potrebnih priprav za družaben večer, je članstvo vlnudno prošeno, da se gotovo udeleži. Seja se bo vršila v sobi v ozadju brivnice.

Pekarija znižala cene

Poznana slovenska pekarija, John Pianek, 6218 St. Clair Ave., takoj zraven St. Clair kopališča, je znatno znižala cene raznemu dobremu pecivu. Cene so razvidne iz današnjega oglasa na 3. strani lista. Rojako to dobro pekarijo priporočamo.

Veselica mladinske šole

Danes večer se vrši plesna veselica (Valentine Dance) Slovenske mladinske šole v spodnji dvorani Slovenskega doma na St. Clair Ave. Občinstvo je vlnudno vabljen. Vstopnina samo 25 centov. Pričetek je ob 7:30 zvečer.

* Govori v kongresu veljajo davkoplačevalce vsak dan \$4000.

Med Ligo narodov in med Japonci je prišlo sedaj do popolnega preloma

Geneva, 13. februarja. Japonci se bodo v kratkem izločili iz Lige narodov, kot vsa znamenja kažejo te dni. Posebni odsek Lige narodov je zagotovil poročilo glede japonske pravice v Mandžuriji, in to poročilo nikakor ne bo ugajalo Japoncem, ki ga bodo zavrgli in se končno sklicevali na vlado Zedinjenih držav in na rusko vlado, da vsotvar se enkrat premoti. Pododsek Mandžurskega odseka Lige narodov bo priporočil v pondeljek sprejetve določil, ki zelo nasprotujejo Japonci, in prihodnje zasedanje Lige narodov bo to priporočilo najbrž odobrilo. Poročilo Lige narodov pravi, da mora Mandžurija dobiti upravo, ki je pod kitajskim vplivom, nadalje, da se mora japonska armada umakniti iz Mandžurije in da se ne prizna od Japoncev ustvarjena država Mančukio. Neverjetno je, da bi Japonci sprejeli to razsodbo Lige narodov. Raditega bo Lige narodov prisiljena izjaviti, da se ne bo borila proti Kitajski, dočim se bo napram Japonci najbrž proglasil gospodarski bojkot. Iz Tokia se pa medtem poroča, da Japonska nikakor ni pripravljena zapustiti Mandžurije, pač pa je pripravljena braniti jo do zadnje kaplje krvi, brez ozira kakšne posledice pridejo.

Bitka s cigaretami

Vse tri znane ameriške tovarne, American Tobacco Co., Lorillard Tobacco Co. in Reynolds Tobacco Co. so znižale cene cigaretam od \$6.00 na \$5.50 za 1000. Raditega je tudi cena na drobno nemudoma padla, in paket 20 cigaret se prodaja po 12 centov, dva za 23 centov, dočim se v New Yorku prodaja paket po 10c. Da je v Ohio paket 12 centov je vzrok, ker znaša danes 2c na paket cigaret. Prav za prav se kompanije ne tepejo med seboj, pač pa so znižale cene, ker ljudje niso radi plačevali 16c za paket, pač pa so začeli sami delati cigarete, dočim so prišle tudi manj vredne cigarete na trg, ki so se prodajale po 10 centov. Lansko leto se je prodalo 40,000,000,000 manj cigaret kot leto prej.

Predolge počitnice

Sodniki in drugi višji uradniki imajo navado, da si vzamejo dolge počitnice. Včasih jih ni po dva meseca v urad. Raditega je bil stavljen včeraj v državni postavodajni predlog, da vsak državljan ali mestni uradnik, ki je odsoten iz svojega urada več kot dva tedna, zgubi pravico do dotičnega urada.

Sestanek odbora

V sredo večer se vrši sestanek odbora Jugoslovanske sekcije za brezposelno zavarovanje. Prošenj so vsi odborniki, da so nazvoči, kakor tudi tisti, kateri so na zadnji seji sprejeli odbore. Vsi naj bodo gotovo navzoči radi važnih zadev. Sestanek se vrši v S. N. Domu ob 8. uri zvečer. —J. F. Terbižan, tajnik.

Dragocene hiše

\$250,000 velja na leto, da je nova sodnija vsak dan čista, vojaški spomenik na Public Square v redu, stara sodnija pometena, itd. Skoro 100 žensk je zaposlenih v dotičnih poslopih, a pred dvema letoma jih je bilo 150. Zadnje čase so jih 50 odslavili, rekoč, da ni denarja.

Originalna vest o umoru L. Pajničha

Pred dobrim mesecem je pospravljati z mize, je Slogar odšel ven pri zadnjih vratih. Pajnič je pa tedaj prišel v kuhinjo, kjer je po navadi pomagal Gornikovi pri pomivanju. Medtem so se pa zadnja vrata kočice odprla, in Mrs. Gornik je slišala grom puške, in ko se je obrnila, je videla, da se je Pajnič prijel za trebuh, planil naprej proti sprednji sobi in padel tam na tla.

Slogar je pa hitel za Pajničem in ga je s puškinim kopitom se naprej tolkel po glavi, dokler ga ni Mrs. Gornik, ki je precej junaška, prepodila iz kočice in zaklenila vrata za njim. Potem se je vrnila k Pajniču, ki je še dvakrat težko vzdihnil, nakar je mrtev obležal.

Tekom obravnave v koči, kjer so bili navzoči koroner, državni prosekutor, šerif in člani velike porote, se je dognalo, da se je Pajnič tekom kosila kregal s Slogarjem. Pričelo se je, da sta se Pajnič in Slogar že dalj časa grdo gledala, da je Pajnič Slogarja že odpustil od dela. Potem ga pa zopet sprejel nazaj. Vendar je vsakdo vedel, da Slogar nič dobrega ne namera, kot je pod prisego pričala Mrs. Gornik.

Dramatični trenutek preiskave je prišel, ko je Slogar bil zapričen in je začel pričati. Slogar je najprvo povedal, da je nezmožen angleščine in je prosil, da njegov stric, Jos. Gornik, tolmači za njega. Gornik ni hotel tolmačiti, ker se je zavedal mučnega položaja, nakar je nek Italijan dobil nalogo, da tolmači. Slogar je potem povedal, da ga je Pajnič avgusta meseca, 1931, klopnutil in mu grozil, da v prihodnje dobi še kaj drugega kot klofute. Od tedaj sta se vedno prepirala. Slogar je povedal, da se na dan umora ni zavedal, kaj je delal. Niti se ne more spomniti, da je spoznal puško. Pijače ni bilo nikjer, o tem so bile vse priče edine.

Slogarja so prijeli trije Španci, ki so tam zaposleni, in ki so ga držali toliko časa, dokler ni prišel šerif. Dasi je Slogar prvotno izjavil, da se nič ne spominja, kaj je delal na dan umora, pa je peljal šerifa na lice mesta, kjer je skril usodepolno puško. Pajniča so pokopali v petek, 23. decembra, iz katoliške katedrale v Boise City ob 2. uri popoldne in prenesli njegovo truplo na St. John's pokopališče. Je to pač žalostna zgodba iz življenja slovenskih zlatotiskalcev v Ameriki.

Električna sila

Cleveland Electric Illuminating Co. neče takoj vpeljati znižanja cen za elektriko, vsaj toliko časa ne, dokler mesto ne podpiše pogodbe za deset let. Kompanija je tudi izjavila, da bo znižala ceno elektrike za mestno rasvetlilavo, ako mesto podpiše tozadevno pogodbo za 10 let. Toda mestna zbornica ni nič kaj pri volji dovoliti podpis, pač pa bi dovolila pogodbo za 5 let, a ne za deset.

V bolnico

Mrs. Ana Zaviršek, 1193 E. 61st St. je bila v nedeljo odpeljana v St. Alexis bolnico na Broadway. Prijateljice in znanci jo lahko obiščejo. Upamo, da se bo zopet v kratkem vrnila zdrava v krog svoje družine.

* Osem volivnih uradnikov je bilo aretiranih v Trenton, N. J., radi volivnih sleparij.

Napačen denar

Iz Cincinnatija, Ohio, se poroča, da je policija tam dobila moderno izdelovalnico \$10 bankovcev. Tiskarna je bila kompletno opremljena. V tiskarni so dobili 3000 ponarejenih bankovcev. Sedem oseb je bilo aretiranih, med njimi dva Clevelandčana.

Zadnji dan za davke

V pondeljek, 20. februarja je zadnji dan, ko lahko plačate vaše davke, ne da bi bila naložena kazni. Do večeraj so ljudje plačali šele \$9,450,000, dočim je razpisanih vseh davkov v svoti \$32,000,000.

Zgubljena ura

Zgubila se je ženska zapetna ura v nedeljo večer v S. N. Domu. Proti nagradi naj se vrne na 995 Maud Ave.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00; četrt leta \$1.75.
Za Evropo, celo leto \$8.00; pol leta \$4.00; za četrt leta \$2.50.
Posamezna številka 3 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljke naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers.

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83

No. 37, Tue., Feb. 14th, 1933

Času primerne

Novemu predsedniku Rooseveltu so že vnaprej, predno je postal predsednik, dovolili v kongresu diktatorsko moč pri vladi. Kongresniki se morajo čutiti skrajne slabiče, ko 531 mož v kongresu skuša zvrniti vso krivdo za posledice na enega samega moža.

Beseda diktator ni priljubljena nikjer, toda diktator je lahko uspešen in koristen ali pa vlada v pogubo pravic naroda. Na vsak način pa bi bilo času primerno, da Barbič pošlje protest na kongres, da je on proti diktatorju. Ampak bo stisnil rep med noge, kot vselej, samo takrat ne, kadar se gre za napad na lastnega brata.

In mislimo, da bi na primer, dober tehnokrat najraje volil za volivni — stroj.

Če hoče Japonska vojno z Zedinjenimi državami, mora priti japonska armada v Ameriko, da bomo laglje izgovarjali imena bojišč.

Sijajen finančnik je oni, ki vam lahko svetuje, da vložite svoj denar v podjetje Insulla ali pa Kreugerja.

Vse zgleda, kot da bodo Filipinci dobili politično svobodo, zgubili bodo pa trgovsko svobodo.

Dvajseti amendent k ameriški ustavi bo tudi skrajšal čas, ko bomo lahko začeli kritizirati novo izvoljenega predsednika.

Dvajseti amendent k ameriški ustavi bo tudi skrajšal čas, ko bomo lahko začeli kritizirati novo izvoljenega predsednika.

In ta ideja je še najboljša, namreč, da je najboljši način, kako se spravi državni proračun v ravnovesje, da se ga obesi davkoplačevalcem na ramena.

Zdravniki v New Yorku so odkrili nekega moškega, ki je neobčutljiv za bolečino, če ga zbadate z iglami ali drugimi ostrimi instrumenti. To mora biti idealen davkoplačevalec, ki se pusti sleči do kože.

Evropski narodi so pričeli nazivati strica Sama kot — strica Skopuha. Najbrž bo ta stric Skopuh prihodnjič, ko zahtevajo evropski narodi denar za vojno, v rishnici zaklenil svojo blagajno, da ne bo zopet zgubil enajst tisoč milijonov dolarjev svojega denarja, dobljenega od ameriških davkoplačevalcev.

Governer države Pennsylvanije, Pinchot, pravi, da Amerikanci preveč mislijo o svojem denarju. Well, na vsak način je prijazno misliti, da je večših človek imel denar.

Tudi ruski boljševiški sistem ima svoje dobre strani. Zadnji teden so v Moskvi ustrelili šest graftedarjev. Pri nas dobijo samo leto zapora, nakar jih predsednik pomilosti.

Ali niso Amerikanci neumni! Najprvo volijo pri volitvah za bonde, ki potečejo v 50. letih, potem pa gredo in zagovarjajo kontrolo rojstva. Kdo bo pa plačal?

In zastopniki tehnokracije trdijo, da bo slednja odpravila denar. Zabiti tehnokrati! Tri leta prepozno so se oglašili!

Na Kitajskem imajo navado, da če dolжник sreča upnika, da si dolжник sam seže v roke. Mi v Ameriki pa si čestitamo, kadar ne srečamo upnika!

Neki znanstvenik je pravkar "odkril," da bi rastline bolj rastle in uspevale, če bi dnevno svetlobo zvečer podaljšali. In natančnejša preiskava je dognala, da bi imele pri tem največji profit električne kompanije.

Neko dekle v Massachusetts je izjavilo, da poroči katerega koli moškega, ki bi bil zmožen preživeti njo, njene starše in njenih deset bratov in sester. To dekle bi se moralo poročiti z Rekonstrukcijsko finančno korporacijo!

D O P I S I

Cleveland (Collinwood), O. — Predno se zopet vrne prosperiteta, ki je že davno izginila od nas, zapustivši nam mnogo nezaželenega prostega časa, obenem pa tudi skrbi, nas vpljudno vabi slovenska narodna čitalnica Slovenskega doma na Holmes Ave., da si nekoliko okrajšamo to dolgočasje. Čitalnica ima na razpolago mnogo lepih in poučnih knjig, ki naj bi zanimale vsakega Slovenca in Slovenko v naši naselbini. Vsako sredo od 6 do 8 si lahko nabavite raznih knjig, ki ne stanejo niti en cent dnevnice. Članarina pa znaša le 25 centov mesečno. Postanite član ali članica naše čitalnice prihodnjo sredo in naša knjižničarka Mrs. Martinjak vam bo ustregla pri izbiri knjig. Pridite in pre-

pričajte se, da se dobi knjiga, kakršno si želite, ki vas bo zanimala in vas kratkočasila v tej neznozi depresiji. Enako se priporoča staršem, katerih otroci pohajajo v slovensko šolo, da jim preskrbe lepe zgodovinske knjige, posebno onim, ki so že odrasli, ki jih bo gotovo zanimalo.

Namen čitalnice je poživeti to narodno postojanko, pred vsem pa zainteresirati splošno javnost za zanimanje in povzdigo svoje lastne kulture. Želeč, da se odzovete k narodnemu sodelovanju čitalnice sedaj, ko ima na programu, da priredi veseli družabni večer skupnega članstva v bližnji bodočnosti, o katerem poročamo v kratkem.

Charles Benevol, kor. tajnik.

Cleveland, O. — Veterani svetovne vojne priredijo card party in ples v Mervarjev dvorani v sredo večer. Občinstvo je vabljenno, da se udeleži, posebno pa veterani in njih prijatelji. To je nova organizacija v 23. vardi. Član postane lahko vsak veteran svetovne vojne brez vprašanja na kateri strani je bil. Tudi avstrijski veterani lahko pristopijo, ako so sedaj ameriški državljani. Namen te organizacije je nepristransko političen. Postaja ima ta organizacija po vseh varдах Clevelanda. Sedaj je že preko 22.000 članov. Imenuje se Cuyahoga Veterans Association Council št. 23. Zborujejo vsako prvo in tretjo sredo v Mervarjev dvorani. Članarina je \$1.00 na leto. Vsak veteran, ki stanuje v 23. vardi je proščen, da pristopi. Pridite v sredo večer na card party, da vidite, kdo so člani.

F. M.

Cleveland (Newburg), O. — Oprostite, če pride katerikoli kakšna zabavna iz Newburga, ker tudi tukajšnja naselbina ima take rojake, ki se radi kaj pošali. Kdo nam more pa braniti, če damo kakšno zabavno v svet, ki je največkrat za dobro reklamo. Tudi jaz sem nedolgo tega pisal, da gre Delavska dvorana na dražbo 4. februarja. To je bila le preteveza ali vabilo, da se bo čim več delničarjev udeležilo veselice, ker jih bo prignala radovednost, če že drugega ne. In res jih je to veliko skupaj prignalo, čeravno je bilo slabo vreme in naša blagajna se je precej povečala. Torej kdo je kupil Delavske dvorane na javni dražbi? Kupili so jo delničarji, ki so vneti za napredek našega delavskega podjetja. To naj bo v opomin vsem onim, ki se odmičejo od naroda in jih je sram povedati, da so Slovenci. Nikar se ne pomimo eden od drugega, ampak delujmo skupno za narodno stvar, za našo stavbo, ki je last naroda, kjer se zbiramo in krepimo za nadaljno narodno delo.

F. S.

Ali plavaj, ali utoni

Ilija Leposavič je res v zadregi. Ravno je prebral testament svojega umrlega brata, v katerim ranjki zapušča vse svoje premoženje na dva enaka dela, in sicer polovico njemu, drugo polovico pa sorodnici Ljudmili pod pogojem, da se ona omoži in sicer tako, da bo tudi po poroki nosila ime Leposavič. To je pa težko izpeljivo, ker na svetu sta sedaj samo dva Leposaviča, on in njegov sin Bogdan, ki sedaj živi daleč od doma. Nič mu ne kaže drugega, kot takoj poslati po sina. Poslal mu je brzojavko, da naj ne mudi doma pride domov. Ilija nikakor ne more dopustiti, da bi Ljudmila v sled nespartanega testamenta ob vse prišla. Sicer ima Ilija sam precej rad Ljudmilo, toda jo bolj privošči svojemu sinu, ker sta bolj enih let, dočim so njegova in njena leta precej nadvse.

Bogdan je takoj prihitel domov misleč, da se je moralo zgoditi nekaj resnega. Ilija je sinu takoj ob njegovem prihodu

predlagal svoj načrt. Bogdan pa ni bil preveč vnet za to ženitev, prvič ker je bil mnenja, da ženitev brez ljubezni ne obeta srečnega zakona in drugič, ker je že oženjen, kar se je pa očetu bal povedati, ker je sklenil zakon brez očetovskega dovoljenja, vednosti in blagoslova, kar vsak dober oče smatra za razžaljenje časti. Skušal je torej na vse mogoče načine pregovoriti očeta, naj Ljudmilo sam poroči, ker ona je itak očeta bolj rada imela. Ko je bilo že vse dogovorjeno, se je pa Bogdanu zahotelo si privoščiti nekoliko šale na račun očeta, da bi mu s tem vsaj nekoliko poplačal za skrbi in sitnosti, v katere ga je oči spravil. Povedal je očetu, da si je on krakomlad premislil in da bo on Ljudmilo poročil. Lahko si mislite mešanico, katero je sinov premislek povzročil v hiši Leposavičev. Kljub težkemu položaju vseh prizadetih, ste lahko prepričani, da Mike Kolar v vlogi Ilija, Victor I. Hrovat v vlogi Bogdana in Mary Andolšek v vlogi Ljudmile bodo z združenimi močmi rešili mučni položaj v splošno zadovoljstvo hiše Leposavičeve in vsega občinstva v Knausovi dvorani dne 19. februarja 1933 ob 7.30 zvečer, kamor najvpljudneje vabi "OREL."

Leopold Kushlan.

Pravni nasveti

Piše Frank V. Opaskar

Vprašanje: Večkrat čitam vprašanja in odgovore v tej koloni, ki so jako zanimiva, zato se tudi jaz obračam do Vas, če bi mi hoteli dati pojasnilo. Tu je živela pred več leti neka družina. Roditelja sta že umrla in zapustila dvojce otrok. Imela sta nekaj denarja na banki, pa ga otroci ne morejo dvigniti, ker mora biti postavljen administrator. Ali naj se obrnem do katkega odvetnika ali kam in kdo bo trpel stroške. Ali bi mogel biti jaz administrator, ki sem otrokom stric in ameriški državljan? S. J., Pennsylvanija.

Odgovor: Če je kateri teh otrok že polnoleten, ima ta prednost biti administrator te zapuščine. Če pa ni, pa lahko Vi prevzamete to zadevo nase. Kot tak morate spraviti ves denar skupaj, plačati vse dolge iz zapuščine, kakor tudi sodnijske stroške in odvetnika, če ga najamete. Preostalo se pa razdeli dedičem. Če niso dediči polnoletni, se izroči ta denar po preteku enega leta varuhu, ali kakor pravimo: prekoratorju, ki ima v oskrbi ta denar pod sodnim nadzorstvom. Ako morate iti pred sodnijo, morate najeti odvetnika, kar nihče drugi razen odvetnika, Vas ne more zastopati na sodniji. Kar se pa tiče stroškov, Vam ne morem povedati, ker ima vsak okraj drugače predpisano. Obrnite se na probatno sodišče (Probate Court) v Vašem okraju, ki ga boste dobili na okrajnem sedežu (County Seat), kjer je okrajno sodišče. Tam Vam bodo povedali kar se tiče stroškov.

Vprašanje: Pred več leti mi je umrl mož. V oporoki je vse meni zapustil. Zdaj sem si hotela izposoditi nekaj denarja, pa pravijo, da premoženje ni moje, da zapuščina ni v redu. Kako je to, saj sem imela odvetnika, ki je oporoko spisal. Čemu pa potem oporoka, ako moram zdaj na sodnijo in imeti sitnosti. Prosim pojasnila. O. P.

Odgovor: Marsikdo misli, da je oporoka prepis premoženja. Temu pa ni tako. Oporoka samo pove, kako naj se premoženje deli po smrti dotičnega. Kadar umrje človek, spada zapuščina pod pokroviteljstvo probatnega sodišča. To sodišče postavi administratorja, ki zapuščino uredi in razdeli med dediče. Če ni oporoke, se ta delitev vrši po postavnih določbah. Ako je pa umrl zapustil oporoko, potem se deli po oporoki. Čemu torej oporoka? Prvi

vzrok je, ker v oporoki se določuje eksekutorja. Lahko se napravi, da ni treba polagati varščine za tega, da se prihrani stroške. Drugič, premoženje se deli po volji umrlega in ne po splošnih postavah. Tretjič, delitev zapuščine je olajšana, ker se delitev ne vrši tako, da bi bilo vse premoženje razkosano, ko je treba premoženje prodati potom sodniji, da se da dedičem enak del. In ravno za to, da se premoženje ne razkosa ali deli, je potrebna oporoka. Na primer: oče lahko zapusti premoženje enem izmed otrok, ta pa izplača drugim toliko in toliko. S tem se prihrani mnogo stroškov. V oporoki se lahko napravi tako, da eden dobi hišo, drugi gotovino itd. Če pa ni oporoke, ima vsak dedič pravico do hiše, do gotovine itd. In to se po postavah ne more drugače deliti.

POTEGAVŠČINA POHABLJENEGA KITAJCA

V provinci Šantung na Kitajskem živi mož z imenom Liang Tso-yu. Narava mu ni bila naklonjena, ker mu je dala precej pokvečeno postavbo, radi tega je moral možak mnogo prestati od svojih sorojakov, ki so se norčevali iz njega in njegove pokvečene postavbe. Liang je pa vse zasramovanje dostojno prenašal in tuhtal, kako bo nekega dne pošteno izplačal ljudi, da bodo pomnili, kdo je prav za prav on. In nekega dne je vsa Kitajska z največjim spoštovanjem izgovarjala njegovo ime. Kaj je povzročilo ta nenadni preobrat? V vseh časopisih se je bralo: Gospod Liang Tso-yu je sporočil javnosti, da je sklenil, v očigledne velike potrebe njegove domovine, da bo daroval domovini nekaj milijonov dolarjev. Brzojavil je vladi in finančnemu ministru, da je pripravljen darovati 30 milijonov dolarjev, da pomaga vsaj nekoliko pokriti stroške narodne vojne.

Komaj je bilo to v javnosti, ko so prihajali časnikiški poročevalci od vseh strani dežele, ker taka požrtvovalnost do domovine še ni bila zapisana v zgodovini dežele. Liang Tso-yu jih je sprejel s stoisčnim nasmehom, kateri Azijcu nikdar ne izgine iz obraza in jim je povedal z malomarnostjo, da če 30 milijonov ne bo zadostovalo, bo dal pa še nadaljnjih 30. Kaj pa je njemu za teh par dolarjev! In sedaj pa navdušenje ni poznalo nobene meje. General Han Fu-tšu, predsednik lokalne vlade, zastopnik vlade iz Pekinga in drugi velmože, so dali plemenitemu možu najtoplejša priporočila na centralno vlado v Nankingu in so ga posebno priporočili finančnemu ministru, ki bo s tem plemenitim darom napolnil prazne državne blagajne.

General je dal gospodu Liangu na razpolago poseben železniški voz in častno vojaško spremstvo do Nankinga in izročil mu je priporočilna pisma na vlado. In tako je dospel Liang v Nanking.

Tam je bilo med tem vse pripravljeno za časten sprejem izvanrednega gosta. Vlada je sklicala izvanredno sejo kabineta, da se posvetojuje, kako naj se dovolj dostojno sprejme visoki gost. Ko je zavozil vlak na postajo, so ga tam že čakali vsi najvišji vladni zastopniki in ga sprejeli v najboljši hotel v mestu, kjer je bilo zanj pripravljeno celo nadstropje z vsemi sobami. Tajniki finančnega ministra so mu ponudili svojo službo, da mu bodo na razpolago v vsem, kar si bo le pozele. Potem so ga obklopi časnikiški poročevalci, ki so si vestno zapisali vsako njegovo besedo. Finančni minister, ki se je takrat nahajal ravno v Sanghaju, se je naglo vrnil nazaj v Nanking, da bo kolikor mogoče hitro spravil obljubljenih 30 milijonov v državno blagajno.

Toda ni se jim zdelo dostojno, da bi ga kar naravnost vprašali za denar, zato so se najprej

VARUJTE SE PREHLADA
in navražnika človeštva! pijančice! Ne prehladite se in glejte, da boste imeli črvenice v redu s tem, da jemljete redno
Trinerjevo Grenko Vino

Če verjamete al' pa ne.

ti, razen potom prodaje, kar da mnogo sitnosti in stroškov. To vse je prihranjeno, ako je oporoka napravljena.

Oporoka se mora dati po smrti na probatno sodišče, katero zasliši priče, potrdi oporoko in postavi administratorja, ki v enem letu uredi zapuščino in jo razdeli po navodilih oporoke. Ako se tega ne napravi, vam oporoka nič ne koristi. Pri vsaki zapuščini pa so stroški, če je napravljena oporoka ali ne. Ampak kjer je oporoka, so stroški navadno za polovico manjši, kakor tam, kjer ni oporoke.

vršili razni slavnostni sprejemi, banketi in glediške predstave, da se cenjenega gosta dostojno počasti, predno se mu olajša njegove mošnjice. Cele tedne so se vršile te slavnosti, pri kateri so vlada in razni visoki dostojanstveniki kar tekmovali, kdo bo izkazal Liangu večjo pozornost in čast. Potem se je pa izkazalo, da multimilijonar Liang ni bil samo v stanu, da bi plačal najemnino v hotelu, ampak da tudi o obljubljenih 30 milijonih dolarjev ni bilo nobenega duha ne sluha. Mahoma so spoznali, da jih je pokvečeni Kitajec prav imenitno potegnil. Kislega obraza je moral finančni minister seči v žep in plačati hotelski račun in celo vozno karto mu je moral plačati za nazaj. Tako se je Liang maščeval za vse žalitve, ki jih je moral prestati od svojih rojakov radi svoje pokvečene postavbe.

KRALJEVA LJUBICA BE-RAČICA

Pred leti je slovela po svoji lepoti slavna belgijska plesalka Cleo de Merode, ki je bila ljubica kralja Leopolda, kar je njen sloves še povzdignilo. Bila je ena najlepših žensk onih časov. Kralj Leopold je bil strastno zaljubljen v njo in svoje ljubezni ni skrival. Za njeno srce se je potegoval tudi milijonar Jacques Lebaudy, ki je sklenil kupiti vso Saharo in si je tudi nadel ime "saharski cesar." Milijonar se je hotel z lepo plesalko oženiti, pa ga je zavrnila. Potem se je oženil z drugo slavno lepoticco iz pariškega gledališkega sveta, kar je pa bila njegova nesreča, kajti "saharska cesarica" je leta 1905. blizu New Yorka svojega moža baje po nesrečnem naključju ustrelila. Tudi takratni perzijski šah je bil zaljubljen v lepo plesalko. Imela je mnogo denarja in krasen grad blizu Pariza. Počasi se je pa njeno bogastvo razlezlo in zdaj pariški listi poročajo, da je tako obubožala, da mora po nesrečnih v Franciji beračiti.

TOBAK IN NIKOTIN

Leta 1560 je bil francoski poslanik na Portugalskem Jacques Nicot. Ker je napravil v svoji službi mal škandalček, ga je francoska vlada odpoklicala. Predno je odšel iz Portugalske, je poslal francoski kraljici v dar neko neznano rastlino, ki je do spela iz Amerike. Ko je prišel poslanik domov, je začel z veliko propagando za to rastlino, ki je bila kmalu potem znana pod imenom nicotiana. Potem so pa dali zelišču ime tobak, ker so tako imenovali Indijanci vtollo palico, v kateri so kadili to rastlino. Tako se je ohranilo oboje: tobak in nikotin. Tobak je zelišče kot tako, nikotin je pa izvleček iz tobaka.

Oglasli v tem listu imajo vedno uspeh!

"Dragi Jaka! Tako se mi dopade tvoja kolona, da bi bila raje brez kofeta vsak dan, kot pa brez kolone. Ze dve leti se pripravljam, da ti eno napišem in sem jo sedaj srečno skončala, pa ti jo pošljem. Je tako resnična, da se lahko z vsemi štirimi zagvisam na nje istinitosti. Zgodila se je pri nas v Newburgu, od koder prihajajo samo resnična poročila. Torej poslušaj.

Nekoč je umrl družveni član. Društvo ima navado, da pošlje dva člana, ki čujeta pri mrliču in tudi v tem slučaju sta bila dva odločena, ki sta zvesto izpolnila svojo bratsko dolžnost. Okrog 5:30 zjutraj, ko se je njiju služba končala, pravi eden:

"France, sedaj bo pa ravno prav, da bova šla k šesti maši v cerkev sv. Lovrenca, po maši te bom pa jaz z mojim avtom do doma peljal."

France je rekel, da je predlog na mestu in sta šla. Ker je šlo ravno takrat več ljudi v cerkev, sta se pri vratih ločila in eden se je vsedel na eno stran, drugi pa na drugo. Med pridigo je pa Franceta premagal spanec, kar ni čudno, ko je vso noč čul, pa je prav sladko zaspal.

Po maši ga je prijatelj čakal zunaj pri avtomobilu, da ga pelje domov. Čaka in čaka, toda prijatelja ni od nikoder. Misli si, da ga je med množico zgrešil in da jo je prijatelj kar peš udaril proti domu. Zato se vsede in se odpelje domov.

Zgodilo se je pa tisto nedeljo, da je imel domači kaplan šesto in sedmo mašo. Ko je šesta maša minila, je naš France v celkvi kar lepo naprej spal. Zbudil se je šele proti koncu druge maše, dasi je mislil, da je šele prva končana. Po maši gre ven in išče prijatelja z avtomobilom, da ga bo peljal domov. Toda ne prijatelja in ne avtomobila ni bilo nikjer. Ko teka pred cerkvijo gori in doli, ga ugleda neki znanec, pa ga vpraša:

"Kaj si pa zgubil?"

"Nič nisem izgubil, samo z on-gavim sva se zmenila, da me bo počakal po šesti maši in me peljal domov, sedaj ga pa nikjer ni."

"Po šesti maši? Saj je sedaj že sedma minila, kje si pa bil?" se začudi znanec.

"Kakšna sedma maša, saj je ravnokar šesta minila," reče naš France.

"Nikar ga ne lomi, tukaj na uro poglej, saj je že osem proč."

Potem se šele spomni, da so mu bile malo oči skup padle in da je bil tako po pomoti pri dveh mašah. Pa to bi ne bilo še tako hudno, ampak to ga je bolelo, ker je moral iti peš domov in to še precej daleč.

Pa še eno ti bom povedala, ker sem že pri tem. Poznam nekoga, ki je med pridigo v cerkvi zaspal. Ampak ta se je zgodila še v starem kraju. Sanjalo se mu je, da se otroci kavsajo med seboj, se tepejo, prepirajo, lašajo in skačejo, ravno ko on bere časopis. Ko mu je bilo tega dirandaja dovolj, pa zavpije na ves glas: "No, sedaj mi je pa tega že dovolj! Tiho, pravim!" Ravno takrat je pa tudi gospod že končal pridigo in je na posteljsalve besede samo še rekel: Amen!

Sedaj ti bom dala pa za nekaj časa mir, ampak ne več dve leti, kot sem to pisala sedaj. Eno bi ti še povedal, pa moram iti v pisarni mešat, ker imam ravno ješprenj notri in saj veš kakšen je ta, kadar postane trdovraten. Zato te v naglici pozdravljam. — Micka."

△

EUCLID RIFLE and HUNTING CLUB.

Piše A. BAVETZ

V nedeljo 5. februarja je bil krasen dan. Narava je ustregla našim željam in mati zemlja je bila pokrita z belim snegom. Belišnezi metuljčki so spreletali v milijonih v času, ko so se naši lovci zabavali okrog ognja na Močilnikarjevi farmi. Jaz sem bil prvi tam. Pot je bila zelo slaba, ampak moj "peanut wagon" sem vseeno priril skoraj velike snežne zamete. Za me noj so kmalu prišli eden za drugim drugi in ni preteklo petnajst minut, pa se je že organiziral pevski zbor, ki je sestojal iz 20 navdušenih pevcev. Po vsaki pitici, so si namazali grla, da je bilo prijetno videti in poslušati. Nastopila sta tudi naša izborna pevca Petrich in Jaka in nam zapela tisto: "Ptiki po luftu letajo" in "ptičkov" je bilo res brez števila. In zopet se zasliši drugi glas od našega Hoffarta, ki je zapel tisto sladko pesem, ki jo vsak lovec tako ljubi: "Ze dolgo nismo pili ga." To je dalo povod, da se je hrabra četa obrnila in se zapodila za baro. In tako je šlo naprej vse popoldne.

Opazoval sem sedaj enega, sedaj drugega in vsak je imel svoje delo in veselje. Na primer Joe Koželj, lovec in trgovec po poklicu, stara korenina, ki ga ne ustraši vsaka malenkost, je prišel na piknik prav iz West Parka, da nam je po starem običaju spekel krompir. Tako je bil okusen, kot tisti kostanj, ki ga je pred 40. leti pekel na Duraju. Komaj so pojedli krompir, pa se oglašila s pesmijo naš novopristopni član Mr. Janc z navdušeno pesmijo: "Kaj nam na morejo." Po pesmi so se zopet zatekli k natakurju in vsak po dva.

Ki zopet se oglašila drugi glas, ki je prihajal od neke blizu mene. Ozrem se in vidim ter slišim našega Toneta Prijatelja, ki je zapel tisto: "Pa še enkrat cinzel congel." Tone je sedel za pečjo in fajfco v rokah držal. "Kaj pa ti tukaj delaš za pečjo?" "Ej, no, malo sem se v zapeček vsedel, da si bom revmatizem iz hrbta pregnal." Razjanih mu, da se je obrnil na napačni naslov, ker peč ni nič zakurjena. Tone se pa ni dal pregovoriti, ampak je dokazoval, da je skladovnica drv, na kateri sedi, ravno tako dobra za revmatizem, kot nezakurjena peč. Da nekoliko pomagam njegovemu revmatizmu, mu natočim čašico kitajskega čaja in prilijem nekaj kapljic arcnij. Hvaležno jo je vzel v roke in zapel: "Ze dolgo nismo pili ga, pili ga." (Menda ja ne, saj je pol minute v takem slučaju že celo večnost.)

V tem pa nastane v taborišču huronsko vpitje. Ozrem se in vidim našega Krista Mandelna, ki je pravkar prišel. To je bil že dober vzrok, da smo vsak enega spili na njegovo zdravje. Krist se je izgovarjal, da je poznel, ker se mu je bila jeglica snela od osi, pa ni noža imel pri sebi, da bi bil drugo uredil. Krist je v veseli družbi kmalu pozabil na smol.

Potem pa pride k meni naš Jaka in pove, da je njegova bisaka že polna in da gre domov. Spotoma omeni, da ima doma še 30 galon ohačana in da naj pridemo k njemu, da ga predikamo. (Ta je pa bosca, Tone. Op. Jak.) Prijazno mu svetujem, da ko pride iz gozda, naj zavije na levo, da bo prišel po pravi poti domov. Jaka je rekel okej in šel.

Prišel je čas odhoda, ker se je že zmrzilo. Posloviti se je bilo treba od krasne narave, kar zaletim en mili glas neke iz hoste. Pogledam natančneje in vidim Marna, ki pobira nekaj na zemlji, pa nisem mogel videti kaj je bilo. Zraven je pa pel "Zemljica rodila o j trtico, o j trtico..." Da, da, trtica, o j tr-

tica! Kmalu se pa spremeni pesem v mili glas: "Pomagajte! Pomagajte!" Najbližji je bil Jerič, ki priteče k njemu in vidi, da je Marnova liza zalezla v blato. Jerič hitro teče k Močilnikarju, kjer okomota Dicka, katerega smo zapregli na Marna. Potegnili smo ven samo Marna, liza je pa tam ostala do torka, ko jo je sonce odtajalo.

Ko smo uradno zaključili piknik, se odpeljemo proti domu. Spotoma se ustavimo pri Jakatu, toda, žalibog, njega ni bilo doma. Ne vem, ali je že prišel domov ali ne, jaz bi rekel, da ne.

Vsak pravi, da je bil to najprijetnejši piknik, kar smo jih že imeli. Obžalujem samo tiste lovec, ki se boje vsake male sapice. Vsak navdušen lovec se ne sme bati ne medveda ne miši, ne dobrega in ne slabega vremena, pa čeprav gnojne vile padalo z neba.

V torek po pikniku smo se malo bolj kislno gledali, pa nič zato. Taka je moja misel, da čeprav moramo iti na tlako v Barberton, oziroma v Rittman, da naj si fantje v Barbertonu zapomnijo, da bi bili malo na dobičku, ako vam bi prišli taki pomagat kot so Brus, Bavetz, Jaka in Šepic. Ti tiči imajo prakso v marjašanju in pri ohačanju in tudi spaga se jim ne pretrga in druge take stvari. Kar se pa tiče lopat, pa ni nobena tako trdna, da se ne bi zdrobila v taki roki, kot jo imajo ti naši fantje.

Na zadnji seji smo sklenili, da bomo imeli prvo tekmo z St.

ARCHIBALD RUTLEDGE:

"VLJUDNOST" MED DIVJIMI ŽIVALMI

Med ljudmi pomeni etiketa ali vljudnost posledico dobre vzgoje in to nas vzdržuje na stališču dobrih medsebojnih odnosov, ki so potrebni, da nam teče življenje enakomerno naprej. Pri divjih živalih se ne more govoriti o pručeni vljudnosti, imajo pa nekak naravni čut, ki jih ohranjuje. Eno izmed raznih svojstev, ki jih kažejo divje živali je stroga, nekaka vojaška disciplina, ki se zlasti pokaže pri njih samoohranbi. Posamezne gruce se čutijo varne šele, kadar si postavijo stražo, ki jih opozarja na pretečo nevarnost.

Nekega dne sem opazil jato vran, ki so se spustile na koruzno njivo. Na smreko, ki je stala osamljena blizu njive, se je vsedla vrana, ki je imela nalogo paziti na okoličino in opozoriti svoje tovarišice, ako se jim bo morda približal kak sovražnik, da pravočasno odlede. Spustil sem se v jarek blizu njive in se tako neopažen približal vranam, ki so se gostile s koruzo. Ustrelil sem v jato in jih več ubil. Ostale so se razletele z glasnim kričanjem na vse strani. Toda pri vsem strahu, ki ga jim je povzročil strel, niso pozabile na svojo prvo dolžnost. Kakih dvanaest se jih je vrglo na stražo, ki ni vršila svoje dolžnosti, jo dobro oključeval, potem jo pa sramotno zapodile v beg in so jo najbrže za vedno izključile iz svoje družbe.

Prijatelj, na katerega besede se zanesem, mi je pripovedoval sledeči zanimiv slučaj. Ko je šel blizu bombazevega polja, je videl lisico, ki je šla po razoru in nekaj vlekla za seboj. Videlo se je, da je breme pretežko zanjo; bil je to namreč kakih dvajset funtov težak puran, katerega je lisica zadavila, a je bil pretežak zanjo. Pustila ga je torej na njivi in odšla. Opazovalec je pobral purana in komaj je prišel do bližnjega gozda, ko opazi, da je prišla lisica nazaj, ki je prišla v spremstvu svoje tovarišice ali tovariša. Očividno stala iskala purana, ker sta vohala vse naokrog. Lisica, ki je prišla v spremstvu svojega tovariša, je bila pač povabljen na dobro kosilo, ali pa, da pomaga odnesti

Clair Rifle klubom in sicer v torek 21. februarja 1933 na našem stališču. Za tekmo z Rainbow Hunting & Fishing klubom ter z Barbertonskim klubom bomo pa že drugi mesec povedali. Naš predsednik mi je naročil, da naj povem, da se zahvali klubu za dar in posebno pa Jakatu, ki je predlagal za to. Samo ne vem, kako se bosta pogovorila, ker je dal Jaka k predlogu pripombo, da gre njemu polovica. Jaz sem pa kupil uro in sedaj ne vem, kako si jo bosta delila. (Ne bo šlo drugače, kot da jo bova vsak en čas nosila. Op. Jakata.) Ura je namreč električna in je za na omaro. Bruss je rekel, da bo Jakatu dovolil, da pride večsih pogledat nanjo, drugega pa nič. Jaz sem pa obljubil, da bom napravil lepo stojalo, ampak ne za našega predsednika, ampak za uro. Torej je razvidno, da bo prišlo do diplomatskega nesporazuma radi tiste ure, zato bi jaz svetoval, naj se Jaka mufa k Brusu, pa naj na uro gleda in si predstavlja, da je polovica njegova.

Zadnji tork smo pa takole streljali:

Jerič	56
Lipovec	72
Bavetz	79
Blakar	78
Hoffart	80
Klaus	55
Lisjak	82
Bruss	63
Baraga	78
Mandel	84
Koželj	80
Tomažič	57
Marn	70
Sepic	77
Dolenc S.	88
Dolenc J.	73

Na svidenje na pustni tork na stališču!

purana, je bila očividno razočarana nad potegavščino, ker purana ni bilo nikjer, pa je skočila na svojega tovariša in vnel se je srdit boj, ki je imel za posledico, da je lisica, ki je ugrabila purana, zbežala v divjih skokih pred razjarjenim tovaršem.

Pri živalstvu ne najdemo mnogo osebnega koristolovstva, ker je to prenevarna igra za skupino, kot je za posamezne. Ena izmed etikete pri živalstvu se kaže posebno v snagi, ki jim je prirojena, med tem ko se je moral človek šele privaditi. Druga lepota lastnosti živali je, da se nikoli ne preobije. Človek se pa najprej preobije, kar mu škoduje v zdravju, potem mora iti pa na dijeto.

Vsi vemo, kako se človek obnaša, kadar je zaljubljen. Kaj vsega ne stri, da se dopade svoji izvoljenki ali izvoljencu! Med tem, ko se kaže to pri človeku vedno naprej, se pokaže pri živalih le v času parjenja. Poglejmo golobe ali druge ptice, kako se vam to dobrihajo in smučajo okrog samic, da bi se jim dopadli. Vse dvori, se šopiri in kaže svojo lepoto in moč.

Vljudnost pri živalstvu, kot bi lahko rekli, se pokaže tudi v veliki toleranci, ki jo kaže ena žival do druge. Seveda so tudi živali med njimi, zlasti za časa parjenja, toda živalstvo ne pozna tiste neprestane in večsih srovnave konkurence, kot je bojuje človek med seboj. Pri živalstvu ni socialnega stremiljenja in fantastične nevoljivosti za nadmošni nadvlado. Živali ne poznajo umetne in naučene vljudnosti, ampak vljudost življenja, ki temelji na postavah narave.

Čilenska republika kupila le pet avtomobilov

Santiago, Čile, 13. februarja. Tekom leta 1932 so kupili v republiki Čile samo pet novih avtomobilov glasom izjave colninskega urada. Stiri avtomobili so prišli iz Nemčije, eden pa iz Amerike. V letu 1931 so v Čile kupili nekaj nad 3000 novih avtomobilov.

MILO URBAN:

ZIVI BIČ

Roman

"Tega ne bi bil smel storiti," je dejal po daljšem razmišljanju. "Kaj poret ljudi, če zapazijo, da pomagamo pešnim ženskam? Saj bi potem vsaka taka mogla priti k nam in zahtevala jesti."

To mnenje je bilo kuharici všeč. Tako so Rastoke takoj izvedele, kako je Eva Hlavajeva v župnišču opravila. Ljudje so bili presenečeni in jim ni bilo prav, ker so pričakovali, da je kan Evo ozmerja in se ona z jokom vrne domov.

"Starec je nor," so si zaupno pošepetavale tercijalke. "Jaz na njegovem mestu bi jo bila s korobačem naglala."

In kjer so le mogle, so zbada- le tudi Evo.

"Kaj bi ti, Eva," so govorile, "ko imaš tako močnega zaščitnika?"

Eva je čutila zlobno ost teh opazk. Navidezno se ni zmenila zanje, na samem pa so ji šle dovolj do srca. K temu so se pridružili še grenki dnevi nosečnosti, ki se je nagibala h koncu, in pa naraščajoča mora glada. Pa Eva bi se ne bila ustrašila niti tega, če bi se ne bilo zgodilo še nekaj hujšega.

Nekaj tednov je že minilo, odkar Eva ni prejela od Adama niti vrstice. Dalo se je to res na vse mogoče načine razlagati, toda prav ta negotovost je Evo uničevala. Mogoče, da je padel, mogoče je ujet, ali se je mogoče celo razjezil nanjo in ne mara več pisati. To zadnje je Evo najbolj mučilo in to tako hudo, da cele noči ni spala.

"Kaj naj naredim? Kaj naj naredim?" je neprestano mislila. Brez odlašanja je bilo treba nekaj ukreniti, samo ni vedela, kaj. Njekje so se vršile za njeno nadaljnje življenje neizmerno važne reči. Toda kje? Kam naj bi se obrnila, kje naj bi posegla vmes, da odvrne pogub?

Eva je skoraj obupala. Na vseh straneh je bila tema. Nekega dne se je kar meni niti tebi ni napolnila k notarju Okolicemu. Ni vedela, zakaj. Šla je le, kakor bi jo bile noge same nesle tja. Potrkala je; pri Okolicem pa je nekdo bil in je moral čakati, dokler je ni poklical. Ponudil ji je stol, toda Eva ni hotela sedeti.

"Kaj mi prinašaš?" jo je vprašal.

"Prišla sem," je govorila z nekam steklenim, nežnim glasom, "da še enkrat vprašam, kaj te je Adamovo osvoboditvijo iz vojske."

Stala je in mu gledala tako ostro v oči, da jih je notar Okolicicky moral obrniti proč in gledati v drugo stran. Da bi zakril zadrženo in dal svojemu glasu naravni zvok, je moral vstati, se prestopiti in se kratko zasmejati.

"Pisal sem," je rekel. "Kaj mi ne verjameš?"

"Ne!" je kratko odvrnila Eva. "Vidiš, kako neverna si," ji je previdno očital. "Spisal sem prošnjo, celo osebno sem posredoval. Že zdavnaj. Toda pri vojaštvu se zadeve ne rešujejo tako hitro. Preden to tja pride in preden se vojaški gospodje odločijo, mine mnogo časa. Potem pa, kdo ve, na fronti ni človek nikdar varen."

"Ne piše mi..." je bruhnil obup iz Eve.

"Ne piše?" se je razveselil Okolicicky v srečo. "Gotovo," je pomislil, "se ga krogla ni ognila..." Napisal ni nobene prošnje, tudi ni nikjer posredoval, a da bi Evo preslepil, je dodal: "Potem pa brzkone že prihaja..."

Njegovo slepila pa Evi ni zadostovalo. Ona je potrebovala več.

"Adam mora priti!" je bru-

hnila iz nje pretresljiva, silna vera, pred katero ni bilo nobene nemogočnosti.

"Hm..." je skomizgnil notar Okolicicky z ramo. Ker pa je bil radoveden, kaj bi Eva naredila, če bi vedela, da Adam ne bo prišel, je izustil plaho vprašanje: "Kaj pa, če bi le ne prišel?"

"Vi boste krivi!" je rekla Eva strastno.

"Jaz? Zakaj pa jaz? Saj vendar ne misliš, da pojdem za njim in ga ustrelim?" ji je razdraženo odgovoril. Potem je brezbržnost skomizgnil z ramo in dodal:

"Nazadnje pa si misli, kar hočeš, meni ni nič na tem."

"Vem, da vam ni nič na tem. Toda meni je," se je vzdignila v Evi radi njegove brezbržnosti vzbujena bol in jeza. "Vam je na brezbrambnih žedah, ki jih sila sem prižene. Vi znate vrata zakleniti, znate človeka podreti in ga zlorabiti..."

Evin glas se je ojačil in zvenel kot žvenketanje mela v razjarjenih rokah. Zvok tega glasu je notarja Okolickega ostrašil. Pogledal je, če pri vratih nihče ne prisluškuje, ker se mu je zdelo, da je slišal previdne korake. V veži pa ni bilo nikogar. Misleč, da se je samo varal, je dejal:

"Ne vpij tako, Eva!"

Tedaj pa se Eva že ni mogla več obvladati. V njenem spominu je vstal usodni decembrski dan, ko je prišla sem čista in poštena, s prošnjo na ustnih.

Vtrajno je prosila, za njo pa so zaklenili vrata. Razdražena pošast jo je zgrabila čez pas, in je morala pustiti tam svojo poštenost kot kolek za na prošnjo... Jokaje je vstala, toda bilo je že prepozno. Potolažil jo je s prošnjami in grožnjami. Vdala se je, ker se v takih rečeh sploh ni spoznala. Nazadnje pa, komu naj bi se bila pritožila? Še zasmejovali bi jo bil, ker si je gospod notar bagovoli privoščiti razkošno minuto z vaško ženo. Ostala ji je, samo neizreklija resnica, nedolžnost, ki je sirove vaske oči niso mogle videti. Toda sedaj? Sedaj je že prepozno. Kdo ji bo sedaj verjel?

Eva Hlavajeva se je tedaj pošteno izkrižala, toda njen krik, protest vsega njenega bitja, je zadeval na gluha ušesa notarja, ki se je samo tega bal, da bi še kdo drugi ne slišal. Kaj je bilo njemu do tega? On ni zanosil, njemu ni bilo treba roditi. Mirno je sedel v svojem uradu kakor črv v siru, jedel je in pil do sita in je vsako popoldne pri rahlem tiktakanju nihalne ure "nabiral slanino". Ali to ni zadostovalo, da bi bil srečen?

Eva je odšla. Okolicicky je bil zadovoljen, da se je je primerno tako lahko znebil. "Kako grda je postala," je še pomislil, ko se je vračal v pisarno.

"Kurnjava je bil tu," mu je sporočila v veži Marka.

"Kaj je hotel?"

"Ni povedal. Dejal je, da bo pozneje prišel."

Toda Okolicicky ni razmišljal o tem. Čisto je že pozabil, da je pred kratkim slišal pri vratih korake... Tri dni na to je morala Eva Hlavajeva leči. Nastopile so porodne bolečine, ki so jo privezale za ves teden v posteljo. V nočeh, polnih vročinskih sanj, v nočeh strašnih bolečin je spoznala v vsej veličini zlo, ki je prišlo nad njo. Razumela je svoj položaj in ga natančno premislila, ni pa videla nobenega izhoda. Naj je s te ali z druge strani pogledala nanj, povsod je bil enak temen, enako nevesel. V teh dolgih nočeh so drug za drugim ugašali upi kakor iskre. Evin duše pa se je polasčala tema, ki je dušila vsako smelesjo misel.

Na svet je prišel fantek, ki je jokal kakor vsi dojenčki. Ko je Eva zaslišala ta jok, ji je bilo, kakor bi jo zbadał z nožem: obrnila je glavo k steni in ga za ves svet ni mogla pogledati. Vse v njej se je upiralo, ko ga je morala vzeti v naročje. Ko ga je dojila, je točila debele solze neprostovoljne matere; v strujah so ji tekale po licih in jih

gubancile.

"Kaj poreče Adam, kadar pride?" je neprestano premišljevala. "Kako ga bo pogledal?"

Taka vprašanja so ji razdirala dušo do neznosnosti.

XIX.

Vsako nedeljo po popoldanski pobožnosti je sedla Ilička k mizi; vzela je pero in z veliko, okorno roko, ki ni znala voditi tega malega orodja, pisala Štefanu k vojakom dolga pisma, v katerih je bilo tako rekoč vse, kar se je čez teden v Raztokah dogodilo. Iz njih je izvedel, koliko krav se je v Raztokah otilo, koliko psov je poginilo, kdo je zbolel ali umrl in slično. Toda večidel se je v njih ukvarjala le z neznosnimi razmerami, ki jih je poznala dobro. Vse je znala odkriti in tako mojstrsko prikriti, da so se zdeli pisma, ki jih je pisala Štefanu, kakor veliki, neplačani računi, ki so morali biti plačani, toda samo s palico.

Na koncu takih pism je dobivala Iličkina opazka "... dobro se zadrži in poslušen bodi, da bi nihče ne mogel imeti nič proti tebi," smešen priokus. Kakor bi bila napisala: "Če ti kdo prisoli zausnico na desno lice, obrni glavo in mu nastavi še levo, da te tudi po tem udari..." Zato se je ta opazka, čeprav resno mišljena, prilegala pismu, polnemu krivic, kakor kravi sedlo.

Ko je pismo končala, je hodila v vas h Korenovim ali pa k Rončički. V sobah je bilo tedaj že temno; tistih, ki so sedeli notri, nisi videl, samo kadar so govorili, je blodil glas iz kota v kot. Podoben je bil človeku, ki so mu zavezali oči. Motal se je tako cele večere, se ustavljal in se z drugim glasom zvona oglašal, kakor bi hotel nekaj uganiti, najti nekaj skritega in to začeti ljudem v obraz. Včasih se mu je posrečilo: v sobi je zavladalo toplo molčanje, polno nešišnih vzklikov, nekakega pri-tajenega govora, ki je zalival ušesa. Njekje so grmeli topovi, žarel je čuden žar spušenih rak- ket, iz okopov pa so se kriče valili sivi zavoji človeškega drobu. Nekdo se je smejal z norim smehom, drugi se je spotaknil ob jarek in se zavalil kakor čepica. Obzorja so gorela v krvavi žarenju in — zopet je nekdo drugi govoril, risal z besedami novo sliko, ki je zbledela v zraku in padala v mračne okvire večerov, ki so vladali po sobah.

Samo stari Koren je molčal. Ljudem, ki so ga videli tako nepremično posedati, se je zdel kakor bukov štor. Šle so preko njega nevihte, šli snežni meteži, štor pa se ni premaknil. Pri peči je sedel kakor na pobočju in molčal z neko grozotno tajno v očeh.

Nekoč je prišla Ilička h Korenovim prej kakor navadno. Doma je našla samo starega Korena. Sedla je na klopi in ko je že dolgo molče sedela, ji je prišlo na jezik čudno vprašanje: "Kdo ve, če se bo moj štefek vrnil?"

Stari Koren je pri tem nekam nehotno obrnil glavo in jo stresel. "Ne. Ne bo se vrnil," je dejal.

Povedal je to tako gotovo, da ga je Ilička začudeno pogledala. Mislila je, da bo videla na njem šaljiv nasmeš. Toda obraz starega Korena je bil odreden, resen. In vprašala je:

"Zakaj?"

Toda stari Koren je samo skomizgnel z ramo in ni črnil besedice več. Ilička je vstala in odšla, preden se je zvečerilo, domov.

Ta večer je zmolila za Štefana cel rožni venec. V kamri na skrini so se iz teme dvigale vroče molitve iz materinih ust k nebesom. Tu sta srečala peklo ne-gotovosti z nebesi zaupanja: molitve so prihajale iz njih, začele kakor iz kovačnice, in vžigale okrog sebe kakor roka požigale, ki je po dolgem iskanju našel hišo svojega sovražnika. (Dalje prihodnjič)

DNEVNE VESTI

Ubil svojo mater, je bila baje obsedena

Inez, Ky., 13. februarja. John Mills, vodja nekega posebnega fanatičnega verskega kulta, je včeraj izjavil v celici, kamor so ga zaprli, ker je ubil svojo mater, da je bila njegova mati obsedena od hudiča. "Nobene zemeljske sile ni, ki bi me mogla sedčiti," je izjavil Mills v zaporu. Povedal je, da je ubil mater, nakar jo je hotel zvezati in vreči v prepad. Čez tri dni pa jo zopet dvignil, potem pa bi bila prosta greha, in hudič bi jo zapustil. Šest drugih oseb je bilo zaeno aretiranih z Millsom. Vsi so obdolženi, da so pomagali pri umoru.

11 ubitih v nemških političnih bojih

Berlin, 13. februarja. Mnogo ulic v raznih nemških mestih je bilo zopet s krvjo namočenih v spopadih med fašisti in komunisti preko sobote in nedelje. Ubitih je bilo 11 oseb, ranjenih pa 23. Najhujše je bilo v Eislebnu, kjer so komunisti začeli streljati iz svojega glavnega stanu na fašiste, ki so korakali po cesti. Fašisti so se navalili na poslopje komunistov, katero so razdejali. Tri osebe so bile ubite pri tem.

MALI OGLASI

John Pianeck

Domača slovenska pekarija. Naznanja vsem slovenskim in hrvatskim gospodinjam, da je pekarna znižala cene na raznovrstnemu pecivu in sicer kot sledi:

Biscuits, 20c, sedaj doz. 18c
Fini domači krofi, dosedaj 24c, zana prejš. doz. 20c
Kruh, bel ali črn, 24 oz. do

sedaj 9c, zana prejš. štruca 8c
Imamo tudi mleko po šest centov kvort. Tudi vsakovrstne orehe dobite pri nas po zelo nizkih cenah. Vsek dan vse sveže pečeno. Tudi precej drugih stvari imamo v zalogi po zelo nizkih cenah. Se topla priporočamo rojakom in rojakinjam v naklonjenost. Postrežba točna. Ta pekarija se nahaja v bližini St. Clair kopalnice.

John Pianeck

6218-St. Clair Ave.

Tel. Henderson 2396

(Feb. 14. 17.)

Zahvala

Lepo se zahvaljujemo vsem onim, ki so dali krasne vence in tudi onim, ki so darovali za sv. maše za pokojnim John Oven. Iskrena hvala tudi onim, ki so ga prišli pokopati. Zahvaljujemo se tudi vsem, ki so dali avtomobile na razpolago in vsem onim, ki so nosili truplo. Najlepša hvala pa Mr. Žele in Sino-vom, ki so se tako milostno potrudili za tako lep pogreb. Priporočam ga vsem Slovencem.

Zahvaljujemo se še enkrat vsem skupaj.

Mrs. Johana Oven in družina

Odda se

lepa soba za enega fanta; brez hrane. Vprašajte na 1095 Addison Rd. (38)

Naprodaj je

konfekcijska trgovina in grocerija na 30. česti in Payne Ave. Jako dobra prilika za malo družino, ki je brez dela. Se lahko dobro preživi. Prodajalna je v zelo dobri okolici. Cena je jako nizka. Rent samo \$20.00 na mesec. Oglasite se na 965 E. 77th St. (x)

Naprodaj!

Naprodaj je hiša, za eno družino, 7 sob, s kopalščem, furnez. Cena samo \$3150. Prva vknjižba na Cleveland Trust \$2100. Naprodaj je hiša 6 sob, za eno družino na 185. cesti. Lot 93 x 183. Tri garaže. Cena samo \$4600. Za nadaljnja pojasnila vprašajte pri Mihaljevič Bros. 6201 St. Clair Ave. (37)

Mlinarjevi

Za "Ameriško Domovino" predstavil M. U.

Kazal ji je svoje, od sekanja in spuščanja drvi raskave roke ter se hvalil s svojo močjo. Smatral je se izza šolskih klopi Teklo za svojo. Pustila je, da ji je dvorjani, a vendar le tako, kakor ona, ki se sicer rada postavi v odsev plamena, a se nikakor ne česa sama vneti. Čakala je, da ta ognj preizkuša, ali pa tudi, da vendarle še najde kak svetlejši plamen. In tedaj se je prikazal starejši fant, ki je izgledal po leg tega drvarskega konja kakor pravcat dirkač. Sicer je bil Tone napram njemu vitek in ga je tudi presegal za dobro glavo. Vendar pa je njegova govorica o delu zastala, a Janezove besede so kar žuborele. Tudi s tem je bila govorila, a danes pa se je kazal kakor bi se šlo za stavo, kaj zna. Njegov oče ni bil stalen gruntar. Zasmehovali so ga, češ, naj bi postavil svojo kmetijo na kolesa, potem se mu ne bi bilo treba vedno seliti. On pa je zamenjaval in zamenjaval, a vsakokrat so se njive daljšale in hlevi širili. Njegov sin pa je bil očeta vreden naslednik, kajti pravilo so, da je v šoli trgovač s hlačnimi gumbi. Janez se je smejal smoli, ki se je držala Tonetovih rok.

"Stavim, da bi našel pri spreodu več kronic — a moja žena jih bo lahko v spanju pobirala!"

Apoloniji je bil ples sicer nekaka posebnost, a vendar le tako, kakor onemu, ki je enkrat stopil dol s svoje višave. Kajti delj časa je bila v mestu v šolah in vsled tega so ji bili že šolarčki tedaj sovražni ali pa vsaj plašljivi. Tudi so pravili, da pojde, kakor nje teta, v samostan ter so jo smatrali že nekako za pol posvečeno. Ko je mati umrla, je postala mlinarica in tudi ni govorila drugače nego, kot se za mlinarico spodobi. Držala se je šeg in navad, ni se razlikovala v cerkveni klopi niti za en sam trakec od sestra, a delala pa je tako, kakor da ni še nikdar bila v tem preklecanem mestu. Gruntarski sinovi pa, ki so prihajali od blizu in daleč v mlin, je niso poznali drugače, nego le kot vladajočo mlinarico, ki ukazuje, posvarjuje in tako nedostopno odpravlja svoj posel. Nu, da — danes še mlinarica, a v svoji notranjosti vendarle posvečena, ki bo, čim bo mlin predan, zopet šla za zidove in izginila. Sedaj pa je tudi Apolonija na plesišču! To se pravi: "Tudi jaz sem na hitro — tudi jaz."

Apolonija je opažala, kako so se čudili, kako so jo radovedno, celo zasmehljivo pogledovali, kako so zabredli v zadrego v pogovoru z njo.

Vesel fant je povedal, kar so pač vsi čutili: "Aj, ti, Apolonija! Sedaj pa je izgubil svet dno! Celo svetnikova podobica je dobila dopust enkrat ter poslušala muziko, ki gre človeku v noge!"

Hladnikov Ambrož si je upal prvi ples. Skoro da bi bila kmalu plesala kot plešejo ženini in neveste prvi ples. Kajti vsi so hoteli vedeti, dali ima taka napol Mati Božja nogo za ples. I, glej jo no — kje jo je le vzela? Hitra in lahka! Saj zna: šitiš, šotiš moraš znati!

Sedaj so se vsi rinili k njej. Obnašali pa so se le tako, kakor bi se zabavali s taščo ali z gospo deželnega glavarja: lepo postavno in razumno in govoreč le o delu in cenah žita in dobri moki. Apolonija si je mislila: "Nu, mar je vedno tako, da ti mlini prazni klopočejo?" kajti, ko so se nekoliko ohrabrili in poskušali celo nekoliko izbrano slovenščino, so govorili tako okor-

no, kakor pač v šoli pri izpraševanju. Kakor mali pobalinički so govorili, a ona se je le venomer vpraševala: "Mar sem res že tako stara?" In ker se je dolgočasila in se ji je res zahotelo po pravem možu, je kmalu postala kratkobesedna in pusta plesalka.

"Danes pa visoko drži," je poročal Podbregarjev Božidar. "Doma na mlinu je tako zgovorna. Tu se pa seveda hoče držati nekaj več!"

Baš tako krčevito so poskušali s špasmom. Polagoma so postajali hripavi. V obilni meri zavijto pivo je pričelo lesti v glave. Ukanje se je pričelo oglašati med godbo. Jeziki so se razvezali. Fantje so zbijali šale in se smejali pri vsaki besedi, ki naj bi bila smešna, pusta, prisiljena, tako se ji je zdelo. "Kako le more biti človek tu in smatrati vse to veselje?" je premišljal. "Mar me imajo vsi za neumno gosko? Ali pa je tako navada? Ali je morebiti ukazano, biti nor? Pa ko bi le bili resnično veseli!"

Slinarjev Silvester, ki je bil že nekoliko čez mero razgret, jo je vprašal v šali: "Koliko živine pa potrebuje mlinar?"

"Poln hlev," je odvrnila Apolonija.

On se je zasmejal: "Samo tri! A sedaj brez zamere: Tri: Petelina, da zapoje jutraj; Ali bomo tudi danes kradli? Pes laja: Jou, jou! in raco, ki gaga: Da, da. Pa le brez zamere!"

"O, čemu le," je odvrnila smeje se Apolonija. "Šala mora biti. Da, pravijo, da mlinarji kradejo — a vsi, ki kradejo, niso mlinarji!"

Medtem jo je le vedno znova spreletavalo kakor strah in sladko veselje obenem: jutri ga boš zopet videla! Skoro gotovo me ne bo več poznal. Jaz pa nisem pozabila ničesar in vem še vsako besedo, ki jo je govoril.

Enkrat, ko so jo zopet te misli spreletele sredi resnično pametnega pogovora s fantom, ki je bil že samostojen, a še vedno neoženjen, si je očitala: "Tako je! Vsem delaš krivico. S slabim plesalko ne more najboljši plesalec dobro plesati in z usti, čijih srce je na potovanju, ne more niti najmodrejša modrost započeti razgovora!"

Večno enakomerna godba, ki jo je najprej prevzela, ji je pričela presedati. In če se ji je znalo igranje spočetka prikupiti, čeravno nekoliko okorno kakor fantje, je pričeljal veliki bombardon polagoma presedati, a melodije so se vsled enoličnosti pričeljale že spreminjati v zavijajoče stokadje. Koliko bi dalo za miren, tih kotiček! Pa tako so si očitno tudi drugi želeli. Kje pa je Lovrenc, kje neke je Tekla? Tone že vtretje pleše z Marijano; a kaj pa Janez?

Previdno je začela povpraševati. Dobila je prešernih odgovorov: Lovrenc hoče pač pogledati, kako izgleda njegova mlinarica pri luninem sijaju . . . in prepirla, da sta se, pa bi mu Agata tudi utegnila skočiti v lase. Ta trenutek sta se prikazala med vratmi Lovrenc z Agato, ki je žarela kakor rak. Njegove oči so se svetile. Apolonija ga še nikdar ni videla takega, tako samozvestnega, tako drznega. Najraje bi se bila razjezila, a občudovati ga je morala. Nič več upognjenega hrbta, nič več tiste trudne poteze okoli ust. Prešerno je dal, da so se mu zobje svetili, prešerno je obračal glavo kakor igrajočak so se žrebe. Tako živahno in izživajoče je gledal, kakor bi hotel

vsemu plesišču kljubovati. Agata pa ga je držala, globoko v zadregi, za roko, glavo povešeno, kakor bi stala na prangerju. Vodil jo je notri, ji prigovarjal, a ona vendarle ni mogla dvigniti oči.

"Kje je Tekla?" je vprašala Apolonija, ko se je prerinila do njega.

"Pač je najbrž šla nekoliko na zrak."

"Paziti bi moral nanjo."

Godba je zopet pričela igrati. Apolonija je morala plesati. Nje oči pa so nemirno iskale sestre, pričela se je bati in, komaj je bil valček pri kraju, že je pomignila bratu: "Ne da mi mira. Pridi z menoj, ven moram!"

Plašljivo Agato, ki si je tako na skrivaj upala od spodaj gori pogledati Apolonijo, je odvedel nek drug plesalec. Le nejevoljno je šel Lovrenc s sestro.

"Nekoliko drugače sem si to stvar predstavljala," je dejala Apolonija zunaj v veži. "Ali naj bo to veselo in zabavno? Dolgočasno je in človeka vrte in stiska, jo kakor zrneje v brenti."

Smejal se ji je. "Apolonija, ti si kos sladkorja, tako bel in tako trd. Sladkor pa se mora stopiti in razpustiti v kavi, sicer ni sladka. Človek ne sme tako sam zase ostati, pač pa se pridružiti drugim!"

Odločno je zmajala z glavo. "Vendar," je vstrajal on. "Gledalec se zde vsi nori. Gledelec ima pač samo gledanje!"

Šla sta najprej pred krčmo, a nato v doljno sobo. Natakarija jima je pokazala z brado — roke je imela polne vrče piva — proti stranski sobi, zaboji za opice, so jo imenovali.

Apolonija je pogledala tjakaj in je poručevala. Tekla je sedela Janezu na kolenih. Tri, štiri drugi fantje so sedeli tam, vsak svoje dekle na kolenih. Tekla in Janez sta stlačila v ustih vsak svoj konec klobase. Janez je nato odgriznil klobaso ter jo pogoltnil, da na ta način čimprej odstrani oviro med oboje usti, da pride čimprej do poljuba. Ostali so se smejali razbrzdano ter se tolkli po stegnih. Grobi Janez je vpil: "Vdruge ti bom odgriznil glavo! Kar pojedel bi te!"

In zopet je smejejo se poljubila.

Apolonije je bilo tako sram, da se je umaknila v vežo. Sele potem je zavpila: "Tekla!"

Sestra je priropotala ven, rudeča sramu in strahu. Apolonija je stala pred njo, kakor bi imela sedaj padati zaščitnica. Apolonija pa je le besnela z očmi in dejala mirno: "Sedaj pojdemo domov. Čas je!"

Na potu proti domu je Apolonija ves čas molčala. Tekla je najprej napravila užaljen obraz, nato pa je začela jokati. Lovrenc je šel pred njima in poklašleval. Bilo je mrzlo. Listje je šumelo, pihal je vshoden veter. Pod nogami so se trle lede ne ploščice. Šli so, kakor bi prihajali od pogreba. Vendar pa sta bila Lovrenc in Tekla navsezadnje srečna. Kaj mari vsa nadlega in razočaranja, če le — o, kako si je želela Tekla pametnega moža, ki bi jo odresil tesnobe doma, in Lovrenc, čeravno ga je mučila sapa, se je vendarle sanjavo posmihal: "Agatka me bo ozdravila! Oh, Agatka, Agatka!"

Ko se je izmuznila — v strahu pred pridigo — Tekla v svojo kamro, je potegnil Lovrenc Apolonijo za rokav: "Moram ti povedati, sicer bom počil. Našel sem svojo srečo. Mlinarica se bo imenovala Agata. Oh, Agatka! Ali si jo videla? Nežna kakor nobena druga, rudečelica kakor angelj, in kite kakor najlepši krancelj! In dobra in — nu, govori vendar Apolonija! — Če je pa majhne postave, pa stoji zato na lepem kupcu denarja!"

OSMO POGLAVJE

Drugo jutro sta se skupaj peljali v mesto. Glavna cesta je vodila med njivami, ki so bile deloma zapuščene še, deloma pa že preorane. Kmalu sta privozi-

la v veliko vas in že sta videla pobeljene zidove druge. Ker je bilo danes tržni dan, je vozilo po cesti tudi precej drugih vozov. Težke vozove je pretekala Lovrenc, vsi lažji pa so pretekali njega. Kajti debeli rujavci ni poznal ljubosumja, a Lovrenc je že pred prvo vasjo zadremal. Prečut je izgledal in Apolonija ga je le venomer spraševala, dali se slabo počuti in, dali ne bi šel k zdravniku. On je dejal: "Maček se že sam pokrpa!" Ona pa si je mislila: "Poba, tako zdelati bi te smelo pa le tridnevno povijanje!"

Voz, ki je prihajal od nasprotni strani, težko obložen z opeko, jima je dajal znamenje z ličjem, naj se umakneta. Lovrenc pa je bil tako zbit, da ni ne čul, ne videl. In tedaj je Apolonija v zadnjem trenutku konja zakrenila. Voznik je klel in grozil z bičem. Konečno je prav nalahno vzela bratu vajeti iz rok. Kajti v vaseh, skozi katere sta sedaj vozila, je bila kaj malo znana, ker niso več vozili od tu k njim mlet. Lovrenc se je dočela sesediti in nazadnje je trdno zaspal. Izgledalo je, kakor bi ona peljala težko bolnega k zdravniku. Kajti s plahotami ga je zavila še celo preko glave. Dosedaj Apolonija še skoro ni imela vojk v rokah. Mar ni bilo v mlinu dovelj hlapcev, ki so imeli opravljati moška dela? "Kikirikajoče kokoši in bradate ženske so prebrnjena narava," je dejala mati, ko je videla ženske, ki so opravljale moško delo.

Konj je začutil krepkejo roko in se je pričel vednega zastajanja sramovati. Oče je dal Lovrencu marsikateri nauk, katerega si je Apolonija zapomnila. In med temi je tudi bil: Konj naj le vedno čuti voznikovo roko. Pa ne smeš neprestano potresati in vlačiti. Ta nauk je uporabila in veselilo jo je, ko je videla, da ji gre od rok, kar je smatrala prej tako težkim. Privozila je v predmestje. Vrsta hiš na desni je bila zaporedna. In sedaj je bilo vozil, kakor je ledenih plošč v potoku spomladi. Skrbeti je morala, da ne zadene, da se ne umakne na napačno stran. Stražnik ji je nekaj zaklical, kar ona ni razumela.

Zato pa je tudi ta zagodrnjal "Neumna babnica!" Plaćati je bilo treba mitnino. Odreventi prsti pa niso mogli najti groša. "He, pa zbudi svojega starega — če pa nosiš hlače ti, tudi sedi na tisto stran, kjer sedi tisti, ki jih ima!" Colinarju je bilo pač neprijetno, da se je moral preko Lovrence stegniti. In sedaj je ropotal voziček po jajčastem mestnem tlaku. Konj je špičil ušesa in dvignil glavo. Vsed mestnega šundra je postal nemiren in je kar nenadoma zaskočil iz vrste v mesto vozečih voz na drugo stran. Trenutek je bila Apolonija osupla. A že je uprla noge, stisnila zobe, nategnila vajeti tako krepko, da se je rujavcev z odprtimi usti dvignil, a se nato mirno udal. Od sedaj naprej ga je krepko držala na volkah, tako da je le nekako z vodo in pa z ojesom vlekel voziček za seboj. Pa tudi njene roke so to čutile. Bolele so jo, kakor da ima mišice pretegnjene. Ni pa popustila in je kretala desno in levo po vedno tožujočih se vlačah, dokler ni prišla "k roži." Tu se je Lov-

renc zbudil. Hlapec je prihitel. Stopila je raz voz nekako vesela, čeravno je bil pogled na brata dokaj žalosten. Govorila je s krčmarico, ki ju je dobro poznala, ter naročila kuhanega vina. Tudi Lovrenc je kmalu postal boljše volje in sedaj je lahko mislila na svoje opravke.

Ni se mogla sedaj obiska več veseliti. Mar ni bilo nekoliko drzno, učenega moža nadlegova-

ti z zgodbo o dvojčkih in pa bratovo boleznijo? Joahim je vendar imel sam na sebi dovelj boleznij in dovelj nadlog! Pač se je bil najbrže zopet vrnil v svojo skrito hišico, potem ko je doživel novih razočaranj. Da, otrokom je bil seveda dober, a saj je bil dober vsem otrokom. Sedaj pa ona nima več tega čaru, pač pa je čisto navadno kmečko dekle, kakor so vse druge.

NAZNANILO IN ZAHVALA

Tužnim sreem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem žalostno vest o veliki izgubi naše gadvse ljubljene in nepozabnega sina in brata

ANTHONY GOBEC

ki je v Emergency bolnišnici previden s svetimi zakramenti, potem ko je prestal operacijo, nanaglomala izdihnil svojo mlado dušo in za vedno zatisnil svoje mile oči dne 14. januarja 1933, v četrto mladiosti star 17 let, rojen v Clevelandu. Položili smo ga v prerani grob dne 18. januarja 1933, na Calvary pokopališče. V dolžnost si štejemo se iskreno zahvaliti vsem darovalcem krasnih vencev, ki so mu tako lepo okrasili krsto v zadnji spomin sicer: Družina Filip Kalin, družina Louis Arh, družina Anton Arh, Miss Rose Arh in Mr. Frank Vesel Jr., družina Anton Tomšič, družina Anton Sternad, družina John Mišič, družina Joe Brodnik, družina Joe Kodrich, družina John Unetic, Mr. in Mrs. Anton Vidmar, Mr. in Mrs. Frank Glinšek, Mr. in Mrs. Bartol, družina Anton Martinečič, Homeroom 97 East Tech, Boys of The Cleveland Electric Illuminating Co., prijatelji iz Prosser Ave., Boy friends from E. 60th St.

Lepo se zahvaljujemo vsem onim, ki so darovali za svete maše namreč: družina Rudolph Ottoničar, družina Tom Arko, družina Anthony Tomšič, družina Frank Mišič, družina Peter Kodrič, družina Joseph Butara, družina Frank Bogovich, družina John Ivanšek, družina Frank Rožič, družina Frank Gabriel, družina F. Krasovec, družina Leopold Furlan, družina Anton Krall, družina Race, Mrs. Samich, družina Vencel iz 62nd St., Mr. Albert Vencel, družina Rakar, družina Charles Karlinger, Neimenovani, družina Frank Klaus, Mr. Anton Pavlovich, družina Košir, Mr. Frank Petrovič, Neimenovani.

Ravno tako tudi lepa hvala vsem onim, ki so dali svoje avtomobile brezplačno na razpolago ob priliki pogreba. Prav lepo se zahvaljujemo vsem, ki so nam bili v pomoč in tolažbo ob času boleznij in smrti, posebnost pa Mrs. Mary Butara, Mrs. Dorothy Glinšek, Mrs. Cecilja Vidmar, ki so nam bile v veliko pomoč in tolažbo v težkih in bridkih dneh.

Ravno tako se lepo zahvaljujemo vsem, ki so prišli pokojnega pokopiti, ko je ležal na mrtvaškem odru in vsem, ki so pri ranjku čuli in vsem, ki so se udeležili pogreba.

Iskreno se zahvaljujemo Rev. Andrew Andrey za opravljene cerkvene obrede.

Lepa hvala pogrebniku Frank Zakrajšek za točno in izvrstno vodstvo pogreba in za vso prijazno postrežbo. Če se je slučajno kakšno ime pomotoma izpuštilo, se jih prosim da nam oprostite in se jim ravno tako iskreno zahvaljujemo.

Ti pa, dragi sin in brat, ki si se moral tako mlad posloviti od nas, počivaj v miru, in lahka naj Ti bo rodna zemlja. Izgubiti Tebe, dragi Anthony tako nanaglomala, je bil bridki udarec za Tvoje drage in rana v srcih vedno bolj skeli. Ostanek nam v večnem spominu, dokler se ne snidemo skupaj s Teboj nad zvezdami.

Zalujoči ostali:

ANTON in HELENA GOBEC, stariši;
ANNA, HELEN, sestre; RAYMOND, brat.

Cleveland, O., 13. januarja 1933.

John L. Mihelich

NAZNANJA, DA JE PRESELIL SVOJ URAD IZ 902 ENGINEERS BLDG. NA

702 Engineers Bldg.
Telefon: CHerry 7106

Večerne ure v S. N. Domu, 6419 St. Clair Ave.
ali na domu: 1200 Addison Rd.

NAZNANILO IN ZAHVALA

Žalostnega in potrtega srca naznanjamo sorodnikom, prijateljem in znancem tužno vest, da smo izgubili nadvse ljubljeneega soproga in očeta

FRANK SMOLIČ

katerega je ugrabila nemila smrt po dolgi in mučni bolezni, in je previden s svetimi zakramenti za vedno zatisnil svoje trudne oči dne 19. januarja, 1933, v starosti 57 let. K večnemu počitku smo ga položili dne 23. januarja, 1933 na Calvary pokopališče.

Tem potom se iskreno zahvaljujemo vsem za tako krasne vence, ki ste jih položili h krsti pokojnega in sicer: Družina John Prijatelj, družina John Tanko, Mr. in Mrs. Joe Metlika, Friedman, Blau, Farber Employees, Mazda Lamp Employees, društvo sv. Vida, št. 25 KSKJ.

Za darove za svete maše se prav lepo zahvaljujemo sledečim darovalcem: Družina Anton Kašič, Mr. in Mrs. Frank Race, Mr. in Mrs. J. Nese, družina Anton Bašca, družina Simon Bizjak, Mr. in Mrs. Gojak, družina Anton Urbas, družina John Merzlikar, Mrs. Theresa Kašič in hčere, Mr. in Mrs. Malenšek, Mrs. Mary Hrastar, Cozy Corner Club.

Nadalje se prav lepo zahvaljujemo vsem, ki so dali svoje avtomobile brezplačno na razpolago pri pogrebu. Prav lepa hvala vsem, ki so nam bili v tolažbo in pomoč ob času boleznij in v teh žalostnih in težkih dneh. Posebna hvala Mr. John Tanko za prvo pomoč in tolažbo ob času prevelike žalosti. Lepa hvala vsem, ki ste ranjkega obiskovali v njegovi bolezni, ki ste ga prišli pokopiti, ko je ležal na mrtvaškem odru in vsem, ki so pri ranjku čuli ter ga spemili na njegovi zadnji zemeljski poti na pokopališče.

Iskreno se zahvaljujemo Rev. Matija Jagru za spremstvo iz hiše v cerkev in na pokopališče, za opravljene cerkvene obrede in za lep in tolažljiv govor v cerkvi. Lepo se zahvaljujemo pogrebniemu zavodu Anton Grdina in Sinovi za točno in izvrstno vodstvo pogreba in za vso prijazno naklonjenost.

Ti pa, predragi in nepozabni soproga in ljubi oče, počivaj v miru po prestatem zemeljskem trpljenju in lahka naj Ti bo ameriška zemlja. Zapustil si nas v tej solzni dolini objokane in potrte, tolaži nas le sladko upanje, da se enkrat zopet snidemo s Teboj nad zvezdami. — Zalujoči ostali:

Terezija Smolič, soproga.
Frank, Rudolph, sinova; Rose, Anna, Frances, Josephine, hčere.
V starem kraju zapuščena enega brata in eno sestro.

Cleveland, O., 13. februarja, 1933.